

2

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

Zanechat snění a postavit se čelem.

Dom Samuel

Úvodní slovo

Milé sestry, milí bratři!

v posledních týdnech jsme všichni hned dvakrát – jednou jakožto farníci a podruhé jakožto občané – měli možnost stanout v roli voličů a někteří z vás i v roli volených. Po volbách do pastorační farní rady i po volbách do sněmovny PČR tak stojíme na prahu další etapy našeho společenského života.

Je dost možné, že jsme čekali, že by to mohlo být i lepší, je dost možné, že už předem jsme hodně pochybovali o smysluplnosti těchto voleb, a je také dost možné, že už jsme tím vším hlasováním a následným

dohadováním unavení a znechucení. Možná si říkáme, jaké by to bylo kdyby ... Plané snění ale nic dobrého nepřinese. Sny jsou dobré stavební plány. Ale na co jsou plány, podle nichž nikdo nestaví?

Přátelé, je to na nás. Prázdná slova a plané rozčilování nic nespraví. Už se netrapme tím, že to možná není a nebude, jak jsme bývali chtěli, ale ptejme se, co můžeme za těchto konkrétních podmínek udělat my sami, aby svět byl o něco lepší. Víme, že už pouhé škrtnutí sirkou dokáže temnou místnost prozářit světlem. Snažme se tedy každý na tom místě, kde jsme, i těmi nejmenšími jiskřičkami dobra přispívat k oživení naší farnosti i našeho státu. Máte-li dobrý nápad,

sem s ním! Zkuste sami udělat něco pro to, aby se realizoval, a nenechte se odradit tím, že to třeba nevyjde. Věřme, že budeme-li otevření, Duch sv. i tyto naše na první pohled izolované a nepatrné záblesky dobra dokáže nakonec spojit ve velký a krásný životodárný oheň přinášející radost nám i mnoha lidem kolem nás.

o. Jakub Tůma

Informace

• **Dne 15. září 2017** byl nebeským Otcem z tohoto světa povolán náš dlouholetý a oblíbený zpovědník Mons. Josef Šik. Rozloučili jsme se s ním při zádušní mši sv. 23. září. Děkujeme vám všem, kteří jste se zúčastnili pohřbu v kostele nebo prostřednictvím internetového přenosu, zvláště těm, kdo se jakkoli zapojili do organizace, ale také všem vám, kteří i nadále pamatujete na o. Josefa v modlitbě. Místem

posledního odpočinku o. Šika je kněžský hrob na Ústředním hřbitově.

• **Otec Josef Šik** předal před svou smrtí redakci Tomáška připravenou zásobu nových textů do rubriky „Slovo nemocným“. Postupně je budeme zveřejňovat.

• **V neděli 8. října** byly slavnostně požehnány naše rekonstruované a rozšířené varhany. Děkujeme všem, kdo na jejich opravu přispěli a kdo se jakkoli o jejich opravu zasloužili. Zvláštní poděkování patří umělcům, kteří nám při inauguračním koncertu připravili opravdu jedinečný zážitek.

• **Ve středu 1. listopadu** při bohoslužbách v 7 a v 17:30 hodin společně oslavíme Slavnost Všechny svatých. Večerní liturgii doprovodí náš chrámový sbor Jolly singers. Tento den nebude „dětská“ mše sv.

• **Fond PULS zřízený Biskupstvím brněnským** zve všechny lidi dobré vůle do velké rodiny malých dárců,

kterým leží na srdci budoucnost naší místní církve. Tento fond zde není jenom jako další pilíř financování naší diecéze, jedná se také o nástroj k prohloubení vědomí, že udržování a rozvoj naší diecéze je věcí nás všech, kdo do ní patříme. Získat bližší informace, registrovat se jako dárcce či přímo přispět je možné na adrese: **fond.biskupstvi.cz**

Z farní charity

Milí čtenáři Tomáška!

Opět jste nám přispěli do charitní pokladničky a my jsme vaše dary použili na tyto účely:

LL – Likvidace lepry	3 000 Kč
Světlo pro svět – prevence a léčba slepoty a systémová podpora osob s postižením v rozvojových zemích	3 000 Kč

Světlo pro svět

Několik let již přispíváme organizaci Světlo pro svět. Více si o ní můžete přečíst na stránkách **<http://www.svetloprosvet.cz/>**.

Přidáváme krátkou informaci o organizaci převzatou z těchto stránek.

Světlo pro svět - Light for the World je nevládní organizací, která se zaměřuje na léčbu slepoty, zlepšování kvality života a advokační činnost ve prospěch lidí s postižením v nejméně rozvinutých částech světa. Sdružení Světlo pro svět bylo založeno v České republice v srpnu

2007 jako sesterská organizace nevládních organizací síť Light for the World, která v oblasti pomoci nevidomým úspěšně funguje již od roku 1988. Mezinárodní organizace Light for the World působí také v Rakousku, Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, Německu, Švýcarsku, Belgii a Nizozemí. Posláním Světla pro svět je prevence a léčba slepoty a podpora osob se zrakovým či jiným postižením v nejchudších oblastech světa.

Projekty se zaměřují na léčbu slepoty prostřednictvím operací šedého zákalu, prevence trachomu a léčení jeho následků, dále také na rehabilitace dětí s postižením a jejich začleňování do společnosti. Snažíme se o rozvoj a dodržování práv osob s postižením a zvyšování povědomí o této problematice. Pracovní zásady jsou:

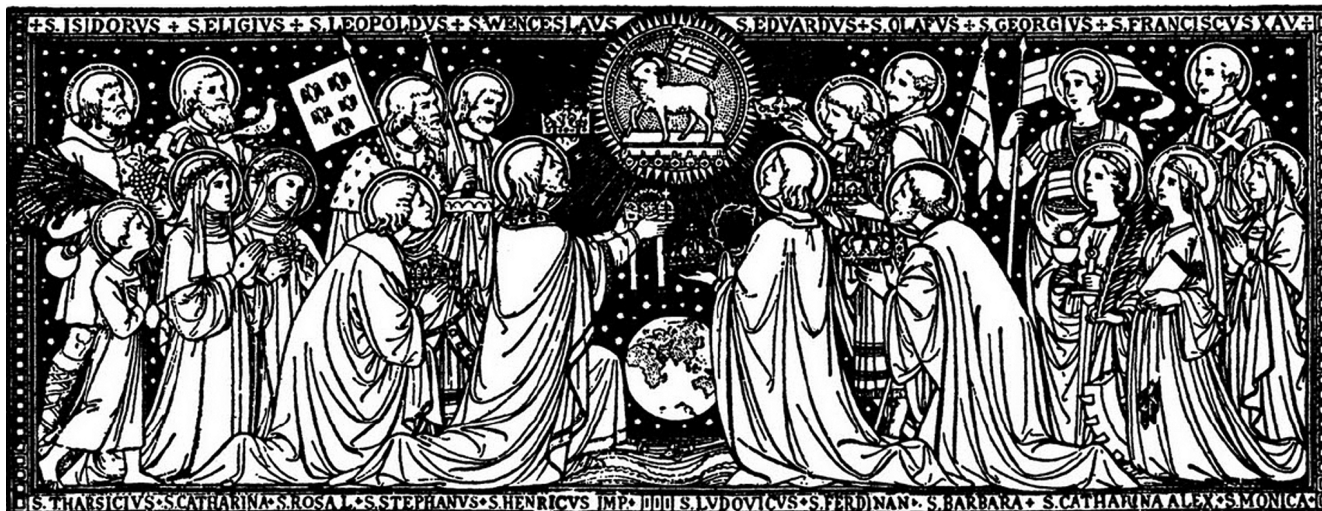
- pomoc ke svépomoci
- budování dlouhodobě udržitelných struktur
- podpora vzdělávání místních odborníků
- integrace osob se zdravotním postižením do všech oblastí života

Žít s postižením v nejchudších zemích světa znamená patřit mezi nejchudší obyvatele naší planety. Light for the World pomáhá těm nejpotřebnějším, bez ohledu na jejich národnost, etnickou příslušnost, pohlaví či náboženské vyznání.

Požehnané prožití podzimních dnů a také ochranu Panny Marie v tomto mariánském měsíci říjnu nám všem vyprošují

dobrovolníci farní charity

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

Na 2. listopadu připadá Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, lidově označovaná „Dušičky“. Tento den je vzpomínkou na zesnulé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do plného společenství s Bohem a jsou ve fázi „očist'ování“. Církev, s odvoláním na některé biblické texty, nazývá toto konečné očist'ování „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a vzpomínka na mrtvé je součástí každé mše. V období od 2. do 8. listopadu mohou každoročně věřící pro duše v očistci získat za splnění stanovených podmínek tzv. plnomocné odpustky – tedy prominutí časných trestů za odpuštěné hříchy a uzdravení jejich následků.

Apoštolská penitenciárie (jeden ze tří tribunálů římské kurie, do jehož agendy patří odpustky) udělila českým a moravským diecézím

výjimku na žádost místních biskupů, a tedy věřící v České republice mohou od roku 2012 pro duše v očistci odpustky získat už v týdnu před Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé v případě, že v obvyklé době od 2. do 8. listopadu nemohou z vážných důvodů navštívit hřbitovy. Udělená výjimka platí v následujících sedmi letech (tj. do roku 2019).

K obvyklým podmínkám získání plnomocných odpustků v dušičkovém týdnu (svatá zpověď, přijetí eucharistie, modlitba na úmysl Svatého otce a návštěva hřbitova) přibývá pro toto prodloužené období (od 25. října do 2. listopadu) podmínka nová: vážný důvod, pro který věřící nemůže získat odpustky v obvyklé době. (<http://www.apha.cz>, redakčně upraveno)

o. Jakub Tůma

Slovo nemocným

Je-li zkoušena vaše víra, přispívá to k vytrvalosti.

Jakub 1,3

V životě člověka se vyskytuje často utrpení, které je spojeno s bolestí tělesnou, anebo psychickou. Člověk se s nimi těžko vyrovnává. Ale je to pro něj lehčí, když věří v Boha a v jeho všemohoucnost a dobrotu. V takových chvílích se neptá, zda je Bůh schopen ho utrpení zbavit, ale jak on má na něj reagovat a co je smyslem toho, co prožívá. Když uvažuje o svém minulém životě, uvědomuje si, že vždy mělo každé utrpení smysl a přispělo ke zlepšení jeho duchovního života a zdokonalilo i jeho přirozené vlastnosti. I když si člověk tyto změny neuvědomoval hned, za nějakou dobu mu byly jasné. Když člověk věří v Boží dobrotu, nepropadá depresi a pocitům marnosti, ale má v duši jistotu, že Bůh je s ním stále a vždy ví o všem, co člověk prožívá a jakou právě potřebuje pomoc. On je schopen mu ji vždy dát v dostatečném množství.

Věříme, že Bůh je schopen proměnit bolest člověka tak, že člověku neuškodí, ale prospěje. Můžeme se o tom přesvědčit, když čteme životopisy světců. I když se

zdálo, že svůj život prohráli, přesto nakonec zvítězili nade všemi, kteří usilovali o jejich zničení a kteří se snažili využít všechny možnosti, aby jim uškodili. Jistě to nebylo snadné a pouze lidské síly by nestačily k dosažení takového výsledku, ale oni spoléhali na Boží pomoc a ochranu a nebyli zklamáni.

Nikdo z nás neví, jak se bude jeho pozemský život dál vyvíjet, jak bude dlouhý a kolik v něm bude radostí a bolestí, ale věříme, že nikdy nás Bůh neopustí a vždy nám dá tu pomoc, kterou budeme potřebovat, abychom všechno prožili úspěšně. I když budeme prožívat různé zkoušky, budeme mít v duši pokoj a vyrovnanost, které nám pomohou správně prožít všechno, co nám život přinese a ze všech zkoušek vyjdeme neporažení.

o. J. Šik

Z pohřbu Mos. Josefa Šika

Projev na pohřbu našeho bratra pétépáka Mons. Josefa ŠIKA v Brně, u sv. Tomáše v sobotu 23. září 2017 v 10 hod.

Vážení smuteční hosté, bratři a sestry, vdovy, pétépáci, dovoluji, abych Vám vyjádřil hlubokou a upřímnou soustrast nad úmrtím našeho bratra

Mons. Josefa Š I K A do posledního dechu ve službě Božímu lidu u sv. Tomáše v Brně

jménem bývalé Mezinárodní konfederace Vojenských táborů nucených prací zemí střední a východní Evropy,

jménem bývalé Ústřední rady Svazu Pomocných technických praporů – Vojenských táborů nucených prací České republiky,

jménem Moravskoslezského svazu Pomocných technických praporů – Vojenských táborů nucených prací a také jménem svým.

Náš bratr Josef je jedním z posledních příslušníků těchto jednotek, sloužících v 50. letech minulého století v počtu téměř 1 milionu mužů ve střední a východní Evropě. V bývalém Československu nás bylo celkem asi přes 60 000 mužů a dnes nás žije na Moravě již jen asi 800 mužů ve věku mezi 85 a 90 lety.

Náš bratr Josef patří mezi první z nich, povoláných začátkem září 1950 a mezi poslední z nich, kteří skončili tuto ponižující tzv. vojenskou službu 31. 12. 1953. Mezi nimi byli především kněží, bohoslovci a příslušníci řeholních řádů, likvidovaných po dubnu 1950.

Koho Pán Bůh miluje, toho křížkem navštívuje. I náš bratr Josef prošel zatěžkávací zkouškou věrnosti víře v rámci 40letého pobytu na komunistické poušti našeho národa, ale díky Bohu mohl ještě po ukončení této zkoušky sloužit svému Pánu jako jeho kněz dalších 27 let ve službě Božímu lidu, Církvi a vlasti.

Nechť je tedy příkladem, který by další generace křesťanů po letech padesátých minulého století měly následovat, aby oltář víry nikdy neuhasl v našich vlastech slovanských a aby pečovaly o uchování historické paměti našeho národa, až dohoří svíce života posledního pétépáka.

Milý Josefe, loučím se s Tebou jménem všech živých i zemřelých bratří pétépáků a jejich vdov a pevně věřím, že na Tvé poslední cestě jsi doprovázen naší Matkou Pannou Marií a jejím Synem Ježíšem Kristem k našemu nebeskému Otci a přeji Ti, abys z jeho úst uslyšel slova: Pojd'

služebníku věrný a spravedlivý, vejdi
v radost svého Pána.

Requiescat in Pace. Amen.

Ing. František Možný

*1. místopředseda Moravskoslezského svazu
Vojenských táborů nucených prací –
Pomocných technických praporů,
býv. člen delegace České republiky
v Mezinárodní konfederaci Vojenských
táborů nucených prací zemí střední a
východní Evropy,
býv. člen Ústřední rady Svazu Pomocných
technických praporů - Vojenských táborů
nucených prací České republiky*

Výsledky voleb do farní rady

konaných 8. 10. 2017

Bylo vydáno 481 hlasovacích
lístků, hlasovalo 352 voličů,
neplatných lístků bylo 17.

Pořadí zvolených kandidátů podle
počtu získaných hlasů:

1. Papoušek Matěj (208)
2. Kepř Jan (160)
3. Zelenková Markéta (147)
4. Bureš Zdeněk (142)
5. Zahradník Pavel (112)
6. Hanák Petr (111)

Ostatní výsledky: Bobčík Ladislav
(95), Fialová Jana (87), Mikešková
Vítězslava (81), Vácha Jiří (78), Koz-
lová Veronika (76), Pospíšil Vojtěch

(68), Zahradníková Veronika (63), Svo-
boda Jan (59), Mikeška Vojtěch (58),
Dufková Ludmila (56), Grulová Hana
(54), Zukalová Jarmila (51), Míčková
Pavla (33), Pelikán Tomáš (23), Hofr
Jiří (15).

Děkujeme všem, kteří byli ochotni
kandidovat. Zvoleným kandidátům
blahopřejeme. Kompletní složení farní
rady pro volební období 2017 –
2022 bude oznámeno v příštím čísle
Tomáška.

Setkání s Borůvkou

8. 9. 2017

V době, kdy ještě nebyla na světě
ani jedna ze současných členek oddílu
Severky při farnosti sv. Tomáše,
pomáhala vést oddíl Veronika
Borůvka Kuchařová. Nebyly to úplně
snadné roky těsně před Sametovou
revolucí, zato začátek 90. let se nesl
ve znamení obnovy Junáka a založení
YMCA skautů, ke kterým se Severky
přidaly již v roce 1992. To léto se
uskutečnil (můj první!) tábor na
základně ve Veverské Bítýšce, který
se nesl v duchu putování Mojžíše
a izraelského lidu do země zaslíbené.
Následující rok 1993 opustila Borůvka
jak oddíl, tak Českou republiku,
a její kroky mířily do kláštera sester
cisterciáček Magdenau ve Švýcarsku.

A protože se Borůvka zpět do vlasti moc často nedostane, stala se její letošní návštěva ideální příležitostí pro sraz Severek, které už leccos pamatují.

Akci skvěle zorganizovala Markéta Charga Barančicová a účast byla více než hojná, viz společná fotka. Já sama jsem byla mezi nejmladšími pozvanými (pamatuji si Borůvku jako malá světluška), takže jsem se k místu setkání na faře na Lidické blížila s drobnými obavami, zda si budu mít s ostatními vůbec co říct. Ty se ale rychle rozptýlily poté, co jsem nakoukla do místnosti plné známých tváří a hlasitého smíchu. Protože se některé „holky“ s ostatními neviděly od doby, co opustily oddíl, každý krátce pohovořil o posledních 20 letech svého života. Zajímavé osudy odvály některé do jiných měst i zemí, statisticky měly jednoznačně největší zastoupení profese učitelské a zdravotnické. Některá setkání po dlouhých letech byla velice srdečná a dojemná, životní příběhy byly veselé i komplikované. Především jsme se ale hodně nasmály a Píd'alka poctivě verbovala nové členy do farního sboru Jolly singers. ☺

Pro Severky je to ta nejlepší vizitka, že skautská přátelství opravdu přetrvávají dlouhá léta i nekonečné vzdálenosti. A zároveň také důkaz,

že se láska ke skautingu a k přírodě pravděpodobně dědí z generace na generaci. Už se těším, až se stanou Severkami i naše holky!

Veronika Veverka Papoušková

Den s Aloisem Jiráskem

Svátek andělů strážných je již dávno za námi, prázdniny jsou minulostí. Přesto bych obojímu ráda věnovala vzpomínku nazvanou třeba „DEN S ALOISEM JIRÁSKEM“.

V pondělí 31. července jsem zamávala cyklistům s pocitem blaha, že za teploty blížící se 40 °C nepovedu kolo do kopce, nýbrž se pěšky vydám do stinného lesa. Má trasa zahrnovala všechny barvy turistických značek, neboť jsem k ní přistoupila i z estetického hlediska. Prvním cílem byla zřícenina Frymburk, a tak jsem se vydala po zelené. Po včerejší bouři bylo v lese vpravdě mokro, ale brodění se bahnem a vysoká mokrá tráva plná kopřiv k výletu prostě patří. Dále jsem zvolila barvu červenou Cestou Aloise Jiráska. Cesta byla široká, šlo se dobře, a tak jsem brzy dorazila na Holubí palouk. Tam kouknu na mobil. Mým hlavním úkolem bylo očekávat ještě jednu

rodinu, jež měla dorazit odpoledne a já ji měla vítat transparenty, ale hlavně otevřeným poutním domem, kde jsme byli ubytovaní. Zírám na mobil a ó, hrůzo – nemám signál. Bylo k jedenácté hodině a nemohli mi dát vědět, zda ještě spí, či už nakládají kola. Chvilí poskakují, lezu do strání, prostě úspěšně napodobuji ty nejhoupější TV reklamy. Nic! Vizionář Jirásek tušil, že v jeho údolí bude TEMNO. Honem do civilizace. Tuším, že minimálně 3,5 km budu nedostupná, volím indiánský krok. Dusám a funím jako stádo slonů, když tu pozvednu hlavu a vida, už nejsem na červené, která mě měla dovést do Nového Hrádku, ale na žluté! Vytáhnu mapu s pocitem marnosti, neboť patřím k ženám, jež vpravdě neumějí číst z map. Ale než mohu zcela propadnout panice, stojí přede mnou usměvavý pán v holínách s košíkem plným hub (první, koho jsem ten den potkala). „Brý den, prosím na Nový Hrádek?“ „To se musíte vrátit na rozcestí, pak doleva a pak pořád do kopce.“ I ono pořád do kopce mi zní jako andělské chóry. Poděkuji a za chvíli už z Nového Hrádku odesílám sms a zdůvodňuji svou nedostupnost. Pak už nejkratší cestou k domovu – po silnici. Ale ouha – zanedlouho stojím na velké křižovatce několika silnic. Zastavovat

auta v zatáčce se mi přeci jen nezdá vhodné, a tak instinktivně volím jednu ze silnic. Po nějaké době však začínám pochybovat a tu za mnou funí pán na kole (druhý to pocestný). „Prosím Vás, jdu dobře na Rokole?“ „Jo,“ houkne tázaný a kroutí hlavou. Některé jeho rysy mi evokují Jiráskovy PSHLAVCE. Asi po 100 metrech pochopím jeho udivené potřásání hlavou, neboť zahlédnu dům, kde jsme ubytovaní. Ještě při odbahňování ve sprše zpívám děkovné „... andělé nade mnou bdí, ó, Pane ...“ a myslím si, že dnes se tedy zapotili. Večer si naplánuji trasu, jež vede v protisměru trasy cyklistické a usínám s vědomím, že zítra se vydám PROTI VŠEM.

MV

Povídka

Kačenka vyskočila z přeplněné tramvaje a zhluboka se nadechla. To teda byla mačkanice! A mamka nese tašku s hrabičkami, hadrami a hlavně s borovými větvičkami a slaměnkami, ze kterých spolu vytvoří babičce krásnou podzimní mísu. A já nesu sví ... Ted' se malé zastavilo srdíčko. „Mamí, nemáš tu moji tašku se svíčkami a sirkami?“ hlas je plný úzkosti. „Nemám, princezničko. Copak? Zůstala v tramvaji?“ „Asi ano,

a mně je to tak lííito,“ natahuje malá moldánky. Maminka prohledává kabelku, v níž ne vždy vládne pořádek, ale je si skoro jistá, že si peněženku schválně nebrala, kvůli těm tlačenicích v MHD.

„Ale to vůbec nevadí, Kačenko, dnes hrob uklidíme, vyzdobíme a svíčky zapálíme příště.“ „Ale babička bude smutná a já budu taky smutnááá.“ Mamka malou popadne do náručí: „Babička bude mít radost hlavně, když se za ni a za pradědečka upřímně pomodlíme a to my uděláme, to si piš!“ Děvčátko ale šeptá: „Mně to ale bude líto, já smutná budu.“ „No, uvidíme,“ postaví máma dcerku na zem. „Ted’ s chutí do práce, ať nezatmíme.“ Rychlým krokem se vydávají na cestu. I když pospíchají, najednou se mamka zastaví. „Počkejte, já Vám pomůžu,“ obrací se ke staré paní, která vkleče sbírala na hrobě listí a větvičky. Ted’ má zřejmě v úmyslu se postavit, ale vždy se pokorně vrací na třesoucí se kolena. Maminka ji podepře a vida, jde to! Paní stojí, děkuje a usmívá se: „Už jsem myslela, že budu muset poprosit některého z hrobníků, aby mě tu za úplatu uložil vedle mého Oldřicha.“ Mamka zašeptá Kačce: „Běžte si támhle sednout,“ a ukazuje na nedalekou lavičku. Kačenka paní vede a cítí, že se o ni opravdu opírá, je dost těžká.

Konečně dosednou, a když babička popadne dech, dozví se děvčátko všechno o Oldříškovi, o dětech, jak se měli rádi, jaký měli pěkný život. Ale to už je tu maminka a vede babičku ke krásně upravenému hrobu. Babička děkuje a děkuje a vytahuje svíčky. „Nechcete nějakou? Mám jich deset, vždycky si kupuji do zásoby.“ Kačenka poskakuje a přikyvuje, ale čeká, co řekne maminka. „Moc by se nám dvě svíčky hodily, ale víte, já tady nemám peníze.“ „Jaképak peníze! Takhle pěkně upravený hrob už Oldříšek dlouho neměl!“ A už předává svíčky i sirky. Ještě jednou moc děkuje, loučí se a vydává se za pomoci francouzské hole k domovu.

„Mamko, to je bezva! Ale ted’ musíme pohnout, už se šerí.“ „Však máme dobré oči,“ usměje se maminka obdařená pěti dioptriemi. U hrobu se nejdřív pomodlí, poděkuje i poprosí a pustí se do práce. Jde jim to od ruky, miska s větvičkami a slaměnkami se moc povedla, a když zapálí svíčky, malá jen zašeptá: „To je krása!“ Na zpáteční cestě vesele poskakuje a máma ji nechá, i když si všimla pár pohoršených pohledů. Proč bychom se na hřbitově, na návštěvě u našich blízkých nemohli radovat?

MV

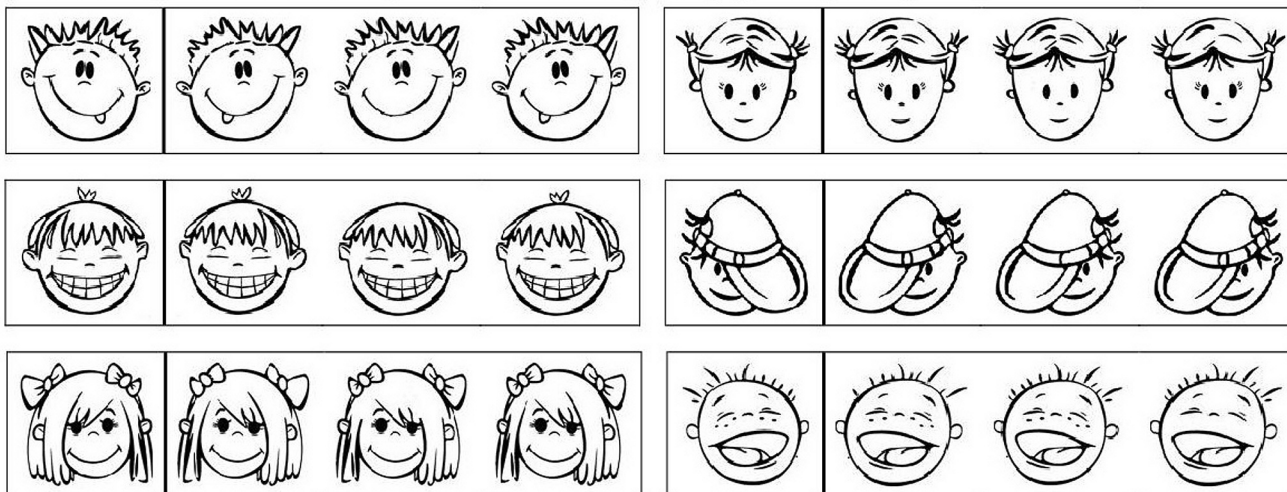
Fotka ze setkání s Borůvkou 8. 9. 2017

BYSTRÉ HLAVY

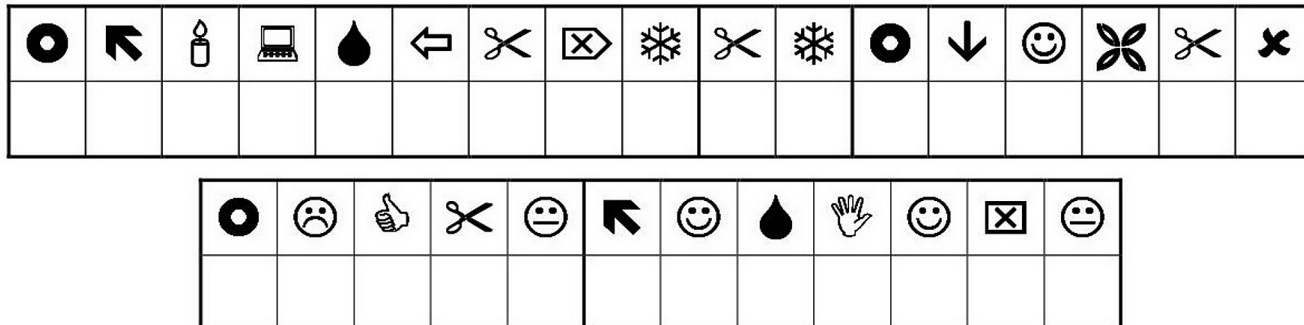
PRO NEJMENŠÍ

ZRCADLO. Děti se dívaly do zrcadla. Najdeš jejich správný odraz?

PRO STARŠÍ

ŠIFRA. Najdi k symbolům správné písmeno.

klíč:

																
A	B	C	Č	D	E	É	Ě	F	G	H	CH	I	Í	J	K	L

																
M	N	O	P	Q	R	Ř	S	Š	T	U	V	W	X	Y	Z	Ž

Klára Špunt Zelinková